

Na grobu.

1.

V miru počivaj,
 Blágor uživaj,
 Vseh težáv zemljé ti zdaj si próst;
 Tam ni trpljenja,
 Rajski življenja
 Žar ti sije, zdaj ángelov si góst.

Sreé ne jóka
 Góri, saj roka
 Stvarnika izbriše vse solzé,
 Žálost naj míne,
 Saj nam zasíne
 Dan vstajenja, da spet združimo sé.

2.

Tu v grôbu prebiva
 Sladák pokój,
 Utrujeni vživa
 Počitek svoj.
 Življenja težava
 Rodí skrbí,
 Tu v grôbu se spava
 Míрно vse dní.

Tu več ne razjéda
 Bolést srcá,
 In tuga in béda
 Tu ní domá.
 Po svetu naj ljuti
 Besní vihár,
 Saj grob ga ne čúti,
 Kaj njemu mâr!

Le spavaj v pokóji
 Zemlje, teló;
 Po truda se znôji
 Spočij sladkó.
 Smo zdaj položili
 Te v groba hram.
 Vsi bomo združili
 Skoraj se tam.

3.

Spávaj sládko v hládnem grobu
 Sládko spi!
 Blágor ti!
 Trde sponé so zdrobljéne,
 Solze britke posušene,
 Vsa bolést končana je,
 Míрно tvoje je sreé.
 Sládko spi!
 Sládko spi tu v hladnem grobu,
 V krilu matere zemljé.

Spávaj sládko v hládnem grobu!
 Sládko spí!
 Blágor ti!
 Vsi, ki smo se tu ločili,
 Bomo se keďaj združili,
 Kristus nas poklical bo,
 Z duhom spravil spet teló.
 Sládko spi!
 Sládko spi do zadnje zôre,
 Ki nam grob odprla bo.

Prihája angelj smrti,
Da grob temán odprè,
Zdaj v hladno zemljo léglo
To mrzlo bo sreé.

Milobni duh pokôja
Pred stvarnikom stoji,
In trudnemu zemljánu
V svoj tihi dom velí.

Tu žalostno zvonovi
K slovesu mu pojó,
Tam góri sveti zbori
Pozdrave mu nesó.

Vi, srečni, le nesite
Očetu ga v roké;
Vsi ž njim kedaj tam gori
Združili bomo sé.

(Iz nemščine preložil Savo Zorán.)

Zakaj sovražijo psi lisico, mačko in zajca.

es, ki je čuval hišo svojega gospodarja, govoril je ob lepem poletnem večeru sam v sebi: „V takó lepej nóci je pač dolgočasno sedeti pred hišo in jo čuvati. Denes gotovo ne bode tatú v hišo, zatorej je boljše, da grem ob mesečnej svitlobi malo okoli pogledati.“

Ne pomišlja se dolgo, kam bi jo potegnil; hitro steče po bližnjem travniku proti gozdu ter ondu veselo zalaja.

Ko mu iz gozda njegov glas odméva, misli si, da ga nekdo oponaša ter mu takó nagaja.

„Gledat grem, kdo me neki oponaša,“ reče sam v sebi ter hiti s travnika v gozd.

Takój pod prvim grmom najde spečega zajca. „Ali si me ti oponašal?“ zadere se pes nad njim.

„Nè, jaz nè! sladko sem spal ter sanjal o lepej zelnotej glavi, ki sem jo hotel ravno v zelniku jésti, a ti si me probudil,“ odvrne mu zajec.

Pes nejevoljen hiti dalje in pride do mačke, katero tudi vpraša: „Ali si me ti oponašala?“

Mačka mu odgovori: „Kaj ti pade na um! Mar misliš, da nimam družega dela? Prežala sem ob gozdnem robu na lepo miško, a ti si mi jo prepodil. To ni lepó od tebe!“

Kipeč jeze hiti pes dalje po gozdu, ter najde lisico. Tudi njo vpraša, če ga je oponašala v lajanji.

„Preveč te imam rada, ljubi moj,“ odgovori mu lisica prilizljivo, „da bi se kaj tacega upala storiti; a mislim, da se ne motim, ako rečem, da je to storil jazbec, ki tiči ondu v jazbini pod hrastom.“

Naglo skoči pes tjá in glasno zalaja. Ker ne dobi odgovora, stopi pred luknjo, ki pa ni bila jazbečeva, nego lisičja, in tu ga zgrabi za nogo lisici nastavljena past.

Lisica to videč, smeje se mu od veselja, pokliče mačko in zajca, rekoč: „zdaj idita z menoj, gremo krast; čuvarja in izdajalca našega nam se ni treba bati, ker ondu pred mojo luknjo evili, zgrabljen v meni nastavljeno past; nocej si izberimo vsak, kar nam najbolj diši.“

Šli so premim potom naravnost v gospodarjevo hišo, katerega pes je bil vjet.